

LA TUIES

- Aquesta excursió va resultant' esplèndida.
- Si, molt bonica; però no la trobes un xic llarga?
- Ai, no, fill, no; les coses bones com més llargues millor!

DIARIO SEMANAL, PLAMANTE Y LUSTRADO DE AVISOS, ANUNCIOS Y ESQUELAS MORTUORIAS
 ISALE HOY!

Nuestro programa: Seriedad, economía, rapidez en los encargos y a vivir como se pueda

Croniquita insubstantial del movimiento estival.

Nota de la Redacción. —

Esta semana, Rufasta nos la pega. La crónica veraniega que nos etziba es más apócrifa que las declaraciones de Cambó. ¡Porque miren ustedes que querernos hacer creer (Rufasta que está en Caldetas, cuando anoche le vimos en el "Xiringuitu"!

A mí, que no me vengan con calores, porque me pasa lo que al agujero de las necesarias, que están cansados de ver-anos. Anteayer, que había cobrado unas pafias que me debía Cambó de cuando era de la llamada y que me ha mandado por radiotelefonía para que yo no diga la verdad buena y verdadera de sus declaraciones, tomé el tren y me marché a Calditas, en donde estoy causando más sensación que si fuera Trotsky.

Me divierto mucho, pero siento la nostalgia de Barcelona. ¡Eso de no ver la Plaza de Cataluña con sus altos y bajos, ni la estación del Metro en el Llano del Hueso, con aquella taquillera tan cachonda, ni oír la voz de Ribé, ni verle la pinta a Rodríguez Codolá, es cosa que los barceloneses castizos encontramos a faltar en todas partes. ¿Es verdad que se ha vuelto a morir "La Tribuna"? ¡Pobrecita, tan joven! ¡Consecuencias de nadar en un mar sans peix! ¡Ya respirará el Cierol!

¿Saben ustedes por qué ya en los diarios no se habla de las niñas desaparecidas? Pues porque es un asunto al que se ha sacado tanto jugo, que no se le puede volver a poner en la Prensa. A ver si encertáis éste: ¿Qué semejanza tienen las hijas de Esparta, con la bencina? Pues eso: que es par tacas.

El perro más comestible es el can-eloni.

Aquí, en Calditas, la gente bien, como servidor, que sale cada mañana a tomar el sol con aquel chic y aquella distinción, enyotamos el juego. Por cierto que, no lo digáis a nadie, pero el otro día, aquí cerca, se sorprendió una partida de juego. ¡Del prohibido, eh! Eran unas cabritas que estaban saltando y brincando. Vosotros os creéis que esto es inofensivo, ¿no? Pues, no lo contéis, que habría hervido, pero dice que tiraban al monte.

Ahora sólo se juega al mah jong, que es un juego chino más complicado que un cuento de Gómez de la Serna. Yo lo estoy aprendiendo a estonitas. Me lo enseña una chica muy alegre que ya se lo ha enseñado a toda la Colonia. Parece la Bella Chelito, ya os lo diré. ¿Sabéis cuales son las mujeres más baratas? Las morenas que se tñen el pelo de rubio. ¿No sabéis por qué? ¿No veis que una rubia... exiguada?

Como sois unos sudados y no me mandáis pafias, os voy a presentar el último atún, que diría Forgas. O me pagáis la dispena y me dáis seis reales diarios para comprar caliqueños y hacer cinco de la dulce, o me hago chófer de taxi. Al fin y al cabo, es el oficio más fácil de aprender, porque siempre encuentras quien te pague la carrera...

Una de estas noches, voy a dar una conferencia con jazz band y farolillos a la veneciana. El tema es pistonudo. Hablaré de las relaciones entre la radiotelefonía, los calzoncillos de rayas marca Pepe Alfonso y las películas de la Bertini. ¿Sabéis por qué me gustaría tener una novia nacida en el

Capitolio? Porque estaría seguro de que no era una muchacha ligera. No veis que las romanas ¡pesan!

Anoche, que de que tenemos un drama por un tres i no nada. Veranea aquí la familia Añil, comerciantes en azul para la ropa. (Ustedes ya deben haber oído nombrar el azul Añil, ¿no?). Bueno. Pues, la hija, que se dice Alba, festeja con un chico que se hace una casa de nueve replanos con cuatro pisos cada uno, en la calle de Llásticos. Como veis, es hombre de muchos cuartos (a seis en cada piso, contad). Bueno. Pues la otra noche, el padre de la chica llega indignado y dice que quiere cortarle la... respiración al novio. ¿Y todo por qué? Pues porque el pallús había estado diciéndole que le había levantado la camisa al albañil y el padre había entendido Alba Añil. Nada, que creía que ya había llegado la hora de l'Alba. Con unas cervezas y unos cangrejos, como aquellos que comen las meucas de la calle Nueva, quedó deshecho el lapislázuli.

Cuando vuelva por esos andurriales, si antes aquí no me ha retirado alguna señora guapa y caprichosa, que también las hay, os explicaré la huelga que hubo aquí cerca, en San Pedro de Riodepolvos. Figuráos que había unas minas de sidral y los obreros, mientras arrancaban el mineral de las entrañas de la tierra (eh, que está bien dicho?), se estaban charlando. Un día, pasó el capataz, que era guenyo y se decía Felipe, y les dijo: Ya estoy cansado de que os paséis todo el día soltando el pico. Ellos creyeron que les decía que no trabajaban, y sino porque allí hay un especie de Pérez Casañas, la cosa se acaba en punta, como las excursiones de la gente joven a Las Planas.

Celebraré que al recibo de la presente estéis todos buenos y que el administrador haga como los hornos, que nunca les falta pasta. Si me sabéis una mecanógrafa que sepa jugar con toda clase de teclas, y domine el francés, mandámela, que jugaremos al cado y a hecho. Dadle muchos recaditos a Marsá, cada día más alto, a los tres Rozas, que no es lo mismo que las tres rosas, a Carballo, que está de luto porque se ha cerrado el "Bobinó" y a la Merceditas Serós, cada día más cachonda.

RUFASTA.

Aspirante a veraneante.

GACETILLAS DE COURO

"ACEROS LA GUITZA"

Próximamente se constituirá en esta ciudad una nueva e importante entidad, integrada por el prestigioso grupo financiero Emboli-Kakefa-Fort que llevará por título "Aceros La Guitza, S. A.". Conocida la importancia del negocio, es seguro que en Bolsa serán muchos los que querrán "Aceros La Guitza". La casa fabricará principalmente bolas de acero, que es un negocio muy redondo.

LA CUADRATURA DEL CIRCULO

Con la adquisición del local que ocupaba el conocido pastelero señor Llibre, el Círculo de Cazadores ha realizado sus deseos de poseer el dominio de todo el inmueble de su propiedad que, como nuestros lectores no ignoran, afecta la forma de un rectángulo.

Ya ven ustedes como la cuadratura del Círculo no resulta cosa tan difícil.

Redacció i Administració: Rambla de les Flors, 30, 1.º - Tel. 4756 A.

SURT ELS DIJOUS

BONA RECOMPENSA

A un periòdic — quin títol callem perquè som discretes com una llevadora del districte quint — va entrar-hi darrerament un amic nostre, ex company de penes i fatigues, autor d'una sarsuela catalana i de moltes i moltes coses estimables. De moment, no tractaren cap qüestió de sou, però, l'home, creient que esperaven conèixer les seves aptituds periodístiques per a senyalar-li la mesada, no digué un mot.

Passà el primer mes, durant el qual el nostre home treballà com un negre civilitzat — que són els que penquen més, segons les nostres referències — i quan vingué el dia trenta, se'n anà a veure al director.

—Tinc la satisfacció de comunicar-li, li digué aquest en to emfàtic, que estem molt contents de vostè. Realment, el seu interès, la seva cultura, els seus coneixements, són admirables.

—Així, doncs, s'atreveix a mormolar el nostre amic, quin sou...?

—Oh! — respongué llavors el director somrient—. Sou... De moment, veurà... som a l'estiu, hi ha poc anunci, la venda és petita, la sus-

cripció minva perquè molts senyors són a fora... Però, en canvi...

El pobre plumífer esperà amb ànsia la compensació que li anaven a oferir.

—...en canvi, seguí dient el director, des de demà, pot dir vostè a tot arreu que jo li he dit que ja el considerem tots redactor de la casa... Això, amic meu, té una importància moral molt extraordinària. Pensi... Esser redactor d'un rotatiu com el nostre!...

El rotatiu en qüestió tira, actualment, la fabulosa suma de mil exemplars... però el públic s'ha posat d'acord, i no se'n ven ni un!

UN QUE ESTA AL TANTO

Ara que s'ha parlat tant, amb la suspensió de pagaments del Crèdit de l'Unió Minera, dels escàndols bancaris que van succeir-se a Barcelona durant els dos primers anys de la post-guerra, no estarà de més contar aquesta anècdota que no deixa de tenir gràcia:

Era el mes de maig de 1919, els negocis minvaven i la majoria de les cases s'aguantaven fent equilibris amb el crèdit. En un Banc que va acabar molt malament, i que no volem nomenar perquè el respecte als caiguts mai es té de perdre, un corredor de borsa, de bastant mals antecedents, trobà, a la finestra de valors, un antic amic seu, tan poc recomanable com ell mateix.

—Caram! Tu per aquí? Com ha anat, això?

—Sí, mira. Sóc aquí fa tres mesos.

—Estàs content?

—Bastant. El director em distingeix molt i

m'ha dit que no té de passar gaire temps que jo no arribi a ésser el caixer...

—El caixer? Avisa, primer, que retiraré els fondos...

RECADER FIDEL

En un Circol de Barcelona hi ha un botones que és de lo més cuidadós i meticulós per portar recados. Es dels que no es descuida mai de res, ni li tens de donar una adreça, per complicada que sigui, dos cops.

L'altra nit, un casat de nou, però aficionat a les fugidetes, es ficà en un salonet, escrigué unes ratlles a la seva dona dient-li que li era impossible anar a sopar aquell vespre perquè tenia una reunió de Concell d'Administració — ditxosos Concells d'Administració! — les tancà en un sobre, hi posà l'adreça, donà una pesseta al botones en qüestió i li digué:

—Nano, mira: porta això al carrer de tal, número tal. Pregunta si hi ha resposta.

Al cap de mitja hora, que el casat de nou estava sopant copiosament en companyia d'uns amics que organitzaven una escapada al "Eden", es presentà el botones davant d'ell.

—T'ha donat cap recado, la senyoreta?

—No senyor. Ara que...

—Què?

Llavors, el botones baixà els ulls i mormolà:

—Ara que f... umia uns morros!

UN GOÇ INTEL·LIGENT

Sentit a la Rambla, a quarts de vuit del vespre:

—Nena: que li agrada el sucre a aquest gosset que porta?

—No, jove. Es com la seva mestressa: el terròs el porta ella, i els altres llepen.

L'Hortolà de Sant Boi

LES "COMPLICADES"

—I, com va ésser la primera vegada?

—La primera vegada de què?

L'INSIGNIFICANT

A LTA, morena, ben plantada, crida l'atenció de tothom, arreu on passa. La seva boniquesa, la seva elegància i la riquesa amb què s'abilla, són atractius suficients perquè qui l'ha vist un cop, no l'oblidi mai més.

Va quasi sempre sola, i demostra en els seus més petits detalls, un temperament modern, tal volta massa modern...

Ella freqüenta teatres, tes, dancings, festes, i sempre es veu envoltada d'una colla d'admiradors.

Diumenge a la tarda, al "Lion" algú la va descobrir, cap a darrera hora, prenent un aperitiu, amb un senyor primet, abillat molt correctament i amb els dits plens d'anells...

Qui devia ésser aquell home, l'únic, fins llavors, que s'havia vist en companyia de la morena, alta i ben plantada? Un amic nostre, al cap de pocs dies, ho sapigué, quasi sense voler.

Estava en el Circol de Caçadors llegint el "Ciero", quan un amic seu se li apropà i li presentà al senyor primet, abillat correctament, i amb els dits plens d'anells...

—El senyor Fulano, autor de la "Ressenya històrica de les inundacions del desert de Sahara"...

—Ah! Tan de gust!... A propòsit: és vostè l'amant d'aquella senyora morena, alta, amb qui el vaig veure diumenge al "Lion"?

—No, senyor — replicà modestament el senyor primet—. "Només" soc el seu marit...

Ark Abot

POC-A-POQUET...

CADA vegada que veïem a n'en Julià, li repetiem el mateix:

—Noi, estàs perdent miserablement el temps anant darrera de la Sofia. Aquesta noia és una cosa molt diferenta del què tu et creus. Li agrada extraordinàriament fer broma, però no passa d'aquí. Altres tan llestos com tu, han intentat abans l'assalt i no han conseguit res...

En Julià ens escoltava afectant una incredulitat absoluta i no desmaiava.

—Tindràs un desengany gros, — li repetiem. — Acabaràs prenent-te-la pel cantó seriós i, al final, faràs la ximpleria de casar-t'hi...

Però, ell, tossut que tossut.

Per fi, un dia el vàreig topà a la Ronda de l'Universitat que se n'anava cap al despatx.

—Suposo — li vàreig dir —, que estàs ja plenament convençut de què no en treuràs res, de la Sofia.

—Oh! — respongué —. A mi el treure no m'interessa... Mentre pugui conseguir lo contrari, ja estic content.

Bar Beta

LA CATASTROFE

CADA dissabte a la tarda, la senyora Pons sortia de casa més aviat que de costum i se n'anava cap al Passeig de Sant Joan on prenia un taxi. Aquest taxi es deturava, moments més tard, davant d'un immoble del carrer de la Diputació on hi vivia l'Enriquet, un cosí llunyà amb qui ella s'entenia. N'estava folla-ment enamorada, però només es veien un cop cada setmana, perquè, més, li hauria semblat fer una malifeta al seu marit.

Com que la senyora Pons era una dona de principis, no volia anar a cap hotel amoblat i la sessió amorosa tenia lloc dintre el mateix taxi, amb les incomoditats de què vostès ja es faran càrreg, però, era així i no hi havia altre remei.

Un dissabte, va ocórrer una catàstrofe. A l'auto en què anaven, se li va trencar una roda i tots anaren de corcoll. L'Enriquet no es va fer res, però ella va rebre una ferida... "bueno" al capdavant de l'esquena, hemisferi dret. Va correr a casa com va poguer, es va rentar la ferida amb aigua timolada i es va ficar al llit.

Quan al vespre el seu marit arribà a casa i s'enterà del què li havia passat, entrà desseguida a veure-la.

—Però, com t'ho has fet?

—Mira: he relliscat i he caigut damunt d'uns vidres trencats que hi havia a terra...

El bon banyut reflexionà un moment. Els bons

—No sé què ho fa, però tots els homes em miren aquest paquet amb una cara!... No sé pas què hi veuen, la veritat!

banyuts quan no veuen clara una cosa, rumien.

—A veure, rata... ensenya-m'ho...

Amb moltes precaucions, la senyora Pons li va ensenyar el lloc danyat.

L'home en veure'l, tingué un petit dubte. Els bons banyuts quan tenen dubtes sempre els tenen petits.

—Que portaves aquestes mateixes calces, quan has caigut?

Ella no es donà compte de la importància d'aquella pregunta.

—Sí...

El marit tornà a mirar les calces, verges de tot estrip.

—Llavors — li digué—, és que ara et passeges pel carrer amb les calces a la mà?

Bit Lleta

DON JOAN TENORI AL INVERN

QUAN Don Joan Tenori va arribar a l'Infern — perquè Don Joan Tenori va anar a l'Infern, encara que en Zorrilla s'empenyés en sostenir el contrari — venia precedit de una fama universal. Les dimonietes, que són més enjogassades que les balladores de l'Esquerra i del Foment, així que el varen veure, començaren a remenar la qua, les mamàs-dimonies arrufaren el nas i els dimonis casats, posaren més mala cara que si un mes, Belcebú s'hagués descurat de pagarlos-hi la soldada...

La arribada de Don Joan estava anunciada amb antelació, puig els seus amics havien enviat un radiograma per a que li reservessin caldera. A dir veritat, tots l'esperaven, encara que amb

cert recel, però com que la seva fama era tan gran, el que més i el que menys tenia curiositat per conèixe'l.

I veus aquí que, dos dies després d'haver arribat Don Joan Tenori, En Barrabàs, que era el que menys s'enterava de lo que pasava per l'Infern, cridà a Satanàs i li digué:

—Estic preocupadíssim. Em passa una cosa que no m'havia passat mai!

—Què tens?

—Que m'han desaparegut les banyes!

—Què dius, ara, home del Diable?

—La veritat exacta. Fixa't!

—Això és que la dona t'enganya! Ah, redimmontri! Ja hi caic! Vols-te jugar que ja ha arribat aquí baix aquell plaga de Don Joan, i que haurà fet una altra aposta amb Don Lluís Mejia?

Kim Hett

LA FATAL ENDEVINALLA

ERA un bon xicot, en Quimet. Solament tenia l'inconvenient de què mai es donava compte de si el seu tó de conversa era o no el més adequat pel lloc o per les persones que el rodejaven.

Per això, quan el noi fou admès a càl senyor Ricart, en qualitat de pretendent de l'Isabel, la noia gran, son pare, un tipo mal carat i d'un aspecte ferreny com per espantar al mateix Abd-el-Krim, li digué:

—Quimet: a veure ara que estàs camí de tornar-te un xicot seriós i et vols casar, si altre cop les teves imprudències et fan fer un altre fiasco...

—No, papà, no...

—Està bé. Tingues compte, sobretot, com parles, i no oblidis mai que una casa decenta no és el foier d'un d'aquests cafetots que freqüentes amb aquella colla d'amics poquesvergonyes que sempre t'acompanyen...

En efecte, els primers dies, els pares de l'Isabel estaven encantats d'en Quimet. Tant, que li permetien totes les llibertats compatibles, naturalment, amb la decència i la correcció. No li deien ni si hi anava massa de jorn, ni si distreia a les germanetes de la seva promesa, ni si se'n anava massa tard i tenien d'avisar al vigilant o baixar-li a obrir la porta...

Més, estava vist que allò tenia d'acabar tràgicament un dia o altre, perquè en Quimet començava a perdre els estreps i a dir coses fora de tó.

Un vespre, que havien begut una mica de vi bó per postres, en Quimet començà a dir endevinalles. De les més innocents passà a aquelles que eren un xic atrevides, sense donar-se compte de què el seu futur sogre el començava a mirar malament.

—On has d'anar, mamà?

—A veure al quefe del teu pare, perquè vui veure si li faig allargar deu dies més el permís de vacances.

—Vaja si li faràs allargar.

—A veure si saben vostès què és una cosa co-seta que es fica tota seca i tivanta en un lloc negre i en surt tota tova i mullada?

Sentir això el pare, agafar un bastó i començar a descarregar trompades damunt del pobre Quimet va ésser tot u. Però ell, malgrat la pallissa rebuda, volgué sincerar-se i aclarir la puresa de les seves intencions:

—No s'enfadi, senyor Bracons — li digué — que vostè s'ho pren malament. Lo què jo vull dir és el biscuit del xacolata, i vostè es creu que és la...

I deixà anar, per demostrar que ell era un xicot decent i ben parlat, el mot pecaminós...

Carmeta, la del 19

EL CAP D'ESTACIO

VIATJAVEN en un vagó de segona que anava cap a Palautordera un matrimoni i un corredor d'aparells de radiotelefonía. Aquell darrer, com a bon viatjant, es creia capaç de fer rendir la virtut femenina més ferma que trobés per tots aquells indrets, i començà a contemplar amb ulls guspirejants de desig, les boniques formes de la senyora.

Valia realment la pena. Era un magnífic exemplar de dona. Representava uns trenta cinc anys, però es conservava com si en tingués vint i vuit. Morena, d'una morenor terrosa, la seva pell demanava a crits la mocegada. Tenia uns braços, que per cert duia quasi a l'aire, magnífics, uberrims, s'inflava baix l'imperi de la xafagor que feia. El marit, en qui el temps produïa un efecte ben diferent, s'havia endormiscat.

De prompte, tal volta intencionadament, el moneder de la senyora relliscà a terra.

No esperava altra cosa el galant corredor d'aparells de galena. Va ajupir-se, molt cerimoniós, perquè ell, d'ajupir-se, en sabia molt, i després de recollir l'objecte, aprofità un moment l'aviñentesa per mirar sota les faldilles de la senyora a veure d'on venia el vent.

—Sap — li digué — que donaria molt a gust cinquantes pessetes per veure aquesta estació?

En aquell moment, el marit, que estava menys adormit de lo que el viatjant es pensava, va despertar-se del tot.

—Per veure una estació — interrompé — té de sapiguer, jove, que primer té de parlar amb el quefe de la mateixa, a qui tinc l'honor de presentar-li...

Inútil dir que, davant del perill que representava aquell cap d'estació, lo primer que va fer el nostre viatjant va ésser posar-se d'esquena a la paret...

Carmelita Calsada

—I no té por, Irene, de tirar-se al mar?

—Fa temps que estic curada d'espants, Albert. Es el costúm, sap?

EL SOMNAMBUL

NO n'estava poc de content en Miqueló, aquella tarda de diumenge! Ni que li havessin apujat el sou, ni que li hagués tocat la rifa, ni que en Semi li hagués dedicat un retrat. En Miqueló havia aconseguit que la Rita, aquella casadeta tan bufona de la cantonada del seu carrer, el rebés, tota sola, a casa seva.

Encara que es mormolés un xic del comportament de la Rita, no per això estava menys content en Miqueló, puix, a dir la veritat, es tractava d'una dona d'aquelles que són capaces de reviscolar un mort.

Emocionat, en Miqueló trucà, discretament, a la porta de la Rita. Aquesta li obrí i es llençà en els seus braços, tota contenta.

—El meu marit és aquí, saps, reiet? Però no t'espantis. Té una son tan forta que no és fàcil que el despertis... Com que treballa de nits...

Tot anà, en efecte, com una seda. Però quan en Miqueló es començava a abillar de nou, el marit de la Rita entrà al quarto on s'havia consumat el fet, amb una espelma encesa a la mà, en-

cara que fossin les cinc de la tarda i fes un sol que estabellava.

—On vas? — li digué la Rita, sense immutar-se.

—Busco dos duros que havia de tenir a la butxaca de l'ermilla...

La Rita s'acostà a en Miqueló:

—Donem dos duros, cuita. El meu marit es

somnàmbul! Ara està adormit, saps? Per això du aquesta espelma encesa a la mà... Quan està així, no hi ha que contrariar-lo, perquè sinó es desperta...

En Miqueló donà els dos duros i, content i enganyat, se n'anà tot satisfet de la seva conquesta.

May Off

ELLA NO HO VEIA!

DESVERGONYIDA! Indecenta! Mala filla! Has tacat de fang el nostre nom! Si ton pare tornés es moriria de vergonya!

Així s'expressava la senyora Quimeta en assabentar-se de què la Lluïsa, la seva filla, no sols havia perdut la flor de l'innocència, sinó la línia fina i el legant de la seva cintura.

—I qui va ésser? Qui va ésser el desvergonyit? — cridava la senyora Quimeta—. Qui va ésser, que me'n vaig a buscar-lo i li arrenco les entranyes!

—Qui volies que fos? — respongué la noia ploriquejant, tal com la tradició exigeix en aquests cassos.

—Qui? En Rafel?

—No...

—En Pere?

—No, mamà...

—Doncs qui?...

—En Roc...

—Com! Aquell geperut?

Per tota resposta, la noia inicià un moviment de cap en sentit vertical.

—Amb aquell geperut? — repetí la senyora Quimeta—. Però, com és possible? I no te'n dones vergonya? Porca, indecenta!

—Però, mamà... — advertí ploriquejant la Lluïsa—. Que ho veia, jo, en aquell moment, que era geperut?

Rosck Quitlla

JURAMENT SAGRAT

QUAN en Badó es va casar amb l'Angeleta, el xicot no estava gaire convençut de la seva absoluta integritat. (Em sembla que ho dic bé, per no escandalitzar a ningú.) Però se l'estimava tant, que estava ja disposat per endavant a perdonar-li els pecadets que havés pogut fer. Sobretot, devia estar tan mona quan els feia! I en Badó, home a la moderna, afegia, filosòficament. — Tot lo més, el que pot passar, és que jo em trobi amb menys feina de la que em pensava...

Però vingué la nit de nuvis, i cal fer constar que les sospites d'en Badó eren infundades. La Angeleta, era, en efecte, prou espavilada per dei-

---Es una revista preciosa la que havem estrenat: jo soc l'argument, i no em negarà que és un argument que convenç a qualsevol.

zar-se llepar per les flames, sense que l'arribessin a cremar. Vull dir, doncs, que el xicot va trobar-ho tot de conformitat, i no pogué fer el fet sinó després de molts esforços, molts gemecs i el tradicional i clàssic xisclet de dolor en el moment de l'embranchida seria.

A la matinada, mentre la seva muller reposava, en Badó començà a sentir-se posseït de dubtes... Qui sap?, pensava. Les noies d'avui en dia saben tantes coses que, a lo millor, s'ha enginyat de manera de fer-me creure que... Però, no... No pot ésser...

Estava en aquests dubtes, quan l'Angeleta es va despertar.

—Escolta, noia — digué en Badó—. Vols dir que aquesta nit no m'has enredat?

—I ara! Què vols dir?

—Em jures que totes aquelles engúnies, i aque-lla por, i aquell xiscle tan fort, no eren comèdia?

L'angeleta se'l quedà mirant, i, amb tota la naturalitat, va respondre-li:

—T'ho juro... per la salut dels meus fills!

En Badó obrí uns ulls com dues taronjes, mentre l'Angeleta, que era de les que no perdia mai la serenitat, afegia:

—Vull dir... dels fills que tindrem, saps? sinó que com que m'estimo tan les criatures, m'havia sentit un xic egoïsta...

Kar Trons

LA MALALTA IMAGINARIA

SORTIA jo de pendre el vermut a la Granja Royal, quan vaig descobrir, baixant per l'acera del carrer de Pelai en direcció a la Rambla, a la Clotilde.

—Hola, Clotildeta maca!, li vaig dir... On va per aquests móns de Déu? Que ja no es recorda dels seus admiradors? Fa vuit setmanes — les tinc comptades, ja ho veu! — que vostè no ha vingut a pendre el té al "Majèstic"...

—Es que ara, amb això de la "ràdio", moltes tardes ens quedem a casa... A més, ja sap que a la mamà, tan delicada com està, pobreta, no li convé gaire sortir...

—Sí... en efecte... és veritat... Es veritat i és llàstima, perquè cregui que tan a vostè com a la seva germaneta les trobem molt a faltar. Sobre tot a vostè! Té tanta gràcia per gastar-nos bromes i per respondre'ns, diguem lo que diguem! Vostè sí que sempre en té una per dir!

—No exageri, no exageri... Es cert que si, que a mi m'agrada fer un xic de broma, però no soc tan divertida com vostè suposa... Adeu, amic meu, que és tard...

—Adeu. Records a la seva germaneta, eh?

—Moltes gràcies. Ara la veuré, perquè justament la tenim en mans de metge...

—Què diu, ara, Clotildeta? Què té?

—Oh, res! Està al "Coliseum" amb el doctor Fontanet que li fa els tatos des de començament d'estiu...

Tit Hella

EL BANY DEL NEGRE

EN un establiment de bany que hi ha en un dels carrers de Barcelona, es presentà no fa gaire un dels negres que toquen l'orquestra del "Maxim's" i demanà un bany.

—Son tres pessetes, li digué l'encarregat.

—Perdoni, va objectar el negre, que parla el català a la perfecció. A la tarifa diu: "Bany senzill, dos pessetes".

—Evidentment. Però això, és amb els blancs. A vostè, que no ho és, li tinc de contar una pesseta més...

—Per què?

—Perquè, un cop vostè s'haigi banyat, no podrem aprofitar l'aigua per un altre client...

—I si no trobem cabrit' que pagui?

—Mira, no tindrem més remei que fer-ho nosaltres dues.

UN NOI AGARRAT

NINGU, ningú dels que la coneixien — i eren molts — pogué esbrinar perquè l'Antonieta, havia renyit amb el seu promès, l'Enric, amb qui les coses semblaven anar pel cantó seriós.

I creguin que l'Enric era un xicot jove, simpàtic, bon xic elegantet i que tenia bastants quartos. Mes la Antonieta, quan n'hi parlaven, repetia sempre:

—No el voldria ni cobert d'or. Es el xicot més agarrat que he conegut en ma vida!

Però com que ja és sapigut que un clau treu un altre clau i que la taca d'una mora es treu amb una altra de verda, el lloc que pretenia ocupar l'Enric en el cor de l'Antonieta, fou aviat invadit per en Carlets, un noi molt entremaliat d'aquells que estan per lo pràctic i que no s'entenen de romanços.

En Carlets, s'ho agafà molt a la valenta i, als tres mesos de festejar, ja l'havia demanada oficialment, li havia comprat l'anell de prometatge i la data del casament s'anunciava per molt aviat.

Un diumenge a la tarda, com que la mare de

AVORRIMENT

—Avui no més he rebut set visites. No sé, però trobo que em falta alguna cosa.

l'Antonieta no estava gaire bé i la dona tenia tota la confiança amb en Carlets, li digué que si volien sortir a passejar una mica amb la noia, ella no s'hi oposaria, ni molt menys.

No cal dir que els promesos se'n varen alegrar la mar d'aquella indicació i que, en un moment, la noia va estar arreglada per sortir.

L'Antonieta ja havia fet algunes concessions a n'en Carlets: concessions, naturalment, que no arribaven a la definitiva. La ocasió era temptadora, feia molta xafagor i el tramvia del carrer de Muntaner s'oferia, amb un sabor celestinesc irresistible.

Minuts després, la parella penetrava en una de les cambres del monument nacional de la república del amor, conegut per "Xalet".

Tot va anar bé i no els hi puc dir si va ésser un nen o una nena, perquè això va passar ara fa una setmana.

En sortir, més content que un xaval amb sabates noves, en Carlets pagà l'habitació i donà dos pessetes de propina.

—Veus — digué l'Antonieta —, tu si que no ets interessat. Per això et vaig preferir a l'Enric.

—Ah, sí?

—Sí... Era molt jueu. Figura't que quan veniem aquí només donava dos rals de propina...

K. Armata

L'EGIPCI

ACA la senyora Tomaseta s'havien reunit, amb motiu del seu sant, a més de tota la seva numerosa família, varis antics amics. El dinar fou senzillament esplèndid: pollastre, llagosta, mantecado, xampanya, licors, i tot de lo millor, perquè la senyora Tomaseta havia recollit, per procediments no gaire honestos, una regular fortuna.

Quasi tots els amics invitats, havien sigut amants de la senyora Tomaseta en la seva — ai! — ja llunyana joventut. Eren, com deia un humorista, "braguetes agraïdes". Durant el dinar, les bromes grasses es succeïen amb gran alegria de tots, inclús de la mestressa de la casa que sentia revivre el foc dels seus millors temps.

A l'hora del cafè, els homes començaren a encendre els deliciosos havans amb què la senyora Tomaseta els obsequiava.

—Vol fumar-se un egipci? — digué, fent broma, un d'ells.

—Ai, no!

—Que no li agraden?

—Prou! Però jo no sé què em passa! Ara, quatre pipadetes em marejen, i això que mirin que lo que jo havia arribat a pipar quan era jo-veneta!

Kar Leths

AL VOLTANT DEL BRASER

ALERTA. MINYONS

En aquesta Boscó hi publicarem tots els CONTES que se'n envien propis d'ésser contats a les velles xacroses de quinze anys per amunt i que algun dignes d'ésser coneguts pels barritaires lectors de LA TUIES. D'aquests contes en premiarem un cada número amb la respectable quantitat de «deu peles», cobrables en la nostra Administració, o per giro postal als que visquin fora de Barcelona. Alerta, doncs, i apretar l'àpiti!

EL TELO DE LA REVISTA

AQUEST és un conte vell forrat amb salsa nova que jo vaig a contar a la gent que llegeix LA TUIES, perquè crec que no els hi disgustarà.

Era al "Principal Palace", quan vivia el mai prou plorat Nandu Bayés. Tenia lloc la representació d'una d'aquelles fastuoses revistes en les que en Ferrán demostrava el seu gust exquisit. El teló havia caigut després d'un quadre plàstic-lluminós del més fantàstic efecte, però a les butaques, tothom picava de mans. Successivament, el teló pujà i baixà durant més de deu minuts.

Les senyores bé que hi havien a la sala, que hi anaven atretes per la merescuda reputació de luxe fastuós assolit per totes les revistes del "Palace", no feien més que extasiar-se d'admiració.

—I que és bonic! deia una nena de disset anys

—Es regi! responia sa mare.

—Més bonica que la que vegerem a París quan férem el viatge de nuvis, oi?, afegia una casadeta de nou inclinant-se vers el seu marit.

A una dama alta, grossa, opulenta, que anava amb un senyor prim i baixet, d'aspecte malaltic, se li ocorregué remarcar:

—T'has fixat quants cops s'ha alçat el teló?

—Sí. Cinq.

—Ja ho veus — mormolà, com si fes una comparació la senyora grossa i opulenta. Cinq vegades!

A lo que el senyor malaltic, amb cert despit, respongué sense immutar-se:

—A mi em passaria com al teló... si estés davant de cent dones boniques i mig núes com ell...!

K. Briola.

...

UNA NOIA DE SA CASA

SI hi ha al món una mare alegre i confiada, que s'estimi a la seva filla com les nines dels seus ulls, aquesta, a no dubtar, és la senyora Magdalena, la mare de la Conxita.

La Conxita estava de dependenta en una sabateria del mai prou alabat carrer d'Aribau. Amb molta freqüència, un viatjant que es deia Domènech i que es guanyava bé la vida, hi entrava a comprar sabates. I, com que la Conxita és molt bufona i encisera i sap dir allò de "Ai, que no la podem ficar dins!" "No van bé, tan estretes, veritat?" "Apreti un xic més i li vindran de seguida", etzetra, etzetra, amb una mala intenció que envejaria la Chelito, el noi es va engrescar i, com que anava pel cantó seriós, s'hi va casar.

I hi ha que veure els elogis que fa ara la senyora Magdalena de la Conxita a totes les seves veïnes que volen escoltar-la.

—Cregui que en Domènech ha ben trobat la seva sort! Perquè, no és per dir-ho, però la veritat és que de filles com la meva, no en corren avui en dia. Tenen un piset que és una monada! Tot net, lluent, areglat! Oh! I com cuida al seu marit! Miri: Cada nit m'esplicava diumenge que va venir, li fa tres plats... i un entrant extraordinari!

A. Rambaire.

...

LA BONA PORTERA

UN amic nostre el nom del qual callarem perquè és casat i la seva dona que és un cavallot li clavaria una tonyina, sosté relacions il·lícites amb una menuda i fràgil rosseta que viu a la Bonanova, en companyia del seu oncle, personatge en aparença respectable però de qui es mormolen certes coses que no diuen gaire en honor de la seva reputació. No parlem de la que té la seva neboda, perquè, per això, ens hauriem d'estendre massa. Passem-hi un vel.

Lo cert és que el nostre amic hi va a la tarda, quan l'oncle ha sortit per anar a Novetats a jugar el seu habitual partit de caramboles.

L'altra tarda, l'home sortia tot satisfet, després d'haver passat una deliciosa estona d'amor amb la xicota, quan la portera, que, per lo vist, ignorava aquelles visites, el deturà al mig de l'escala.

—D'on ve, vostè? — li preguntà severa i autoritària.

El nostre amic veié la perspectiva: l'oncle que se n'entera, la seva dona que ho sap tot, la noia que es desmaia del disgust... Fica mà a la butxaca i, sense dir un mot, li dona cinc peces de duro, tot fent-li l'ullet.

La bona portera, que encara que ja comença a tenir els cabells blancs, es creu de bon veure, somrigué:

—Moltes gràcies, senyoret, però avui no pot ésser, que hi han els pintors... Si pot fer el favor de tornar dissabte...

Marcel Terra

...

QUESTIO DE TRUCAR

LA important entitat "Poc i Tort, S. en C." que havia guanyat una millonada amb el seu negoci de fabricació de samarretes de paper d'estrassa, havia adquirit en propietat un nou immoble on instal·lava fàbrica, magatzem i despatx. Durant uns dies s'havia sospès en gran part la feina corrent, despatxant tan sols els assumptes indispensables i dedicant la més gran part del temps a traslladar tots els mobles, l'arxiu i tot el material de la casa, que era força voluminós.

El cap del personal, un xicot molt trempat que es deia Romeu volgué, abans que tot, instal·lar el despatx, que estava, com és natural, a la planta baixa. Va estar dos dies treballant com un desesperat a fi de posar en ordre tot lo més indispensable, com eren els arxivadors, els copiadors de factures, llibres de comandes, correspondència amb els viatjants i clientela de províncies, etcètera, etc. En aquesta tasca l'ajudaven la Maria i la Laieta, dues mecanògrafes rialleres, aixerides i mal intencionades com toes les faluguetes de despatx.

—Quan ja ho va tenir tot un xic ordenat, en

Romeu començà a explicar a les noies com anava tot allò. Els hi ensenyà el funcionament del telèfon interior, d'un Ciclostyle que havien comprat per fer les circulars, d'una màquina per imprimir les adresses corresponents als sobres destinats a la propaganda, i, finalment, els hi remarcà:

—Veuen? Aquí hi han els timbres. Si necessiten avisar a algú de dalt, com que les finestres donen totes a aquest pati, només cal picar i ja sortirà algú a veure el què volen. Naturalment, cal trucar un pic pel primer pis, dos pel segon, etcètera...

La Maria, que era la més barrilaire somrigué amb un aire de disconformitat.

—Em sembla — digué —, que no anirem bé, d'aquesta manera.

—Per què?

—Perquè si en toquem un al primer pis, dos al segon i tres al tercer, ja m'explicarà vostè què li tocarem al principal!

A. B. de Premià

...

UN JOC PERILLOS

CADA tarda quan jo anava a portar les comandes rebudes a la fàbrica de licors on feia de corredor, els meus ulls es guanyaven la vida contemplant l'escot de la Marguerida, la mecanògrafa de la casa. Era una esplèndida xicota d'uns vint i dos anys, rossa com un fil d'or i blanca com un glop de llet.

Reia sempre i mai n'hi mancava una per dir. Savia tots els contes alegres, totes les xafareries d'actualitat, tots els cuplets de moda i era com un aucell que distreia a tots els que anavem per aquella gàvia de treball.

Jutjin doncs la meua sorpresa un dia que, a l'anar com de costum a dur la nota de les ampelles de rom i de les garrafes d'anís, la vaig veure tota trista i capficada...

—Què deu tenir? — vaig pensar.

Un moment que restarem sols, vaig apropar-m'hi.

—Què té, Marguerideta? Que no es troba bé?

—No gaire...

—Mal de cap, migranya?...

—No. Preocupacions.

—Que s'ha barallat amb el xicot?

—No... Però he perdut la regla.

—Ah, si? Com ha sigut això?

Llavors, la Marguerideta, com si no n'estés gaire segura, em respongué:

—Em penso que ha sigut tot jogant amb el tenedor de llibres...

D. Sfavat

Conte premià del número passat:

UNA JUSTIFICACIO

—No, senyor, no hi ballaré més amb vostè.
—Per què?
—Perque aquestes coses, no es fan davant del públic.

LA SANG BLAVA

EN Rosés hauria sigut un excellent xicot, si no hagués tingut dos defectes: presumir d'aristòcrata i posar-se a la boca tots els objectes que li queien a la mà: llapiços, mànegs de ploma, talla-papers, etc., etc.

La seva mania pels trajos d'etiqueta, pels títols i els honors mundans, era una cosa extraordinària. Si el volien escoltar, ell tenia butaca al Liceu, anava a totes les festes aristocràtiques, les seves relacions entre la gent d'upa, eren incontables, en fi, resultava senzillament insoporable.

I lo més gran és que, no sols no tenia un cèntim, sinó que no tenia altres mitjans de vida que la casa de perfumeria on estava de corredor, i quines comissions li deixaven amb prou feines per pagar la despesa, vestir-se i fumar-se de tant en tant, algun modest cigarret de ral.

Una tarda, portat del seu vici de posar-se a la boca tot lo què li venia a la mà, començà a

mossegar nerviosament el seu llàpiz tinta que, al destenyir-se, li deixà tots els llavis pintats de blau.

Al cap d'una estona, i, sense haver-se donat compte d'aquest detall, va trobar un amic.

—Noi! — li digué—. Acabo de fer una conquesta espantosa! Una dama que fins té títol nobiliari!

L'amic se'l quedà mirant, i, amb un tò irònic i burleta, interrogà:

—La conquesta deu haver sigut completa, oi?

—Absoluta!

—Per això, per això... Només cal mirar-te els llavis per donar-se compte de què, en efecte, la teva conquesta és una conquesta de sang blava...

Jim Klak

—Ja estàs cansat? Quina llàstima que no hagis pensat aportar un flascó de EROTYL!

Erotyl:

és el producte magne per a combatre eficaçment la IMPOTEN

CIA i la NEURASTENIA, per cròniques i rebels que sigan a tot altre tractament.

Venda a l'engròs i detall: Alt de Sant Pere, 50, farmàcia del Doctor W. DUTREM, Barcelona

Malgrat la calor, "Kiss Me" segueix al cartell del "Còmic" portant-hi una calderada de gent.

El nostre simpàtic col·lega en xis-toiogia, senyor *Baldomerio*, té un èxit cada nit quan fa la distribució dels regals que les xamoses jogadore de tennis envien al públic en forma de pilotes.

I és que les pilotes
si estan ensopits
distreuen i alegren
a grans i a petits.

o o o

Ja són fora els simpàtics i menuts liliputians russos que constitueixen una formidable atracció pel programa de varietats de "Eldorado".

Si soc de l'amo, no deixo
ni tan sols per cinc minuts,
que per canviar el programa
em toquessin els menuts.

o o o

Però, en aquest món, les coses van com van i no es pot matar tot el que és gras. Ja no tenim varietats a "Eldorado", sinó companyia de comèdia madrileny i menys mal que al front de la mateixa hi tenen al formidable i graciosíssim primer actor Cassimir Ortas.

L'Ortas ens ha portat gràcia
i sal per un mes seguit
més, encara que madrileny
la sal, no és sal de Madrid.

o o o

"La boda de Quinita Flores" és el títol de la darrera estrena del "Teatre Barcelona". Els seus autors, els llorejats escriptors germans Quintero, han assolit un nou i merescut èxit amb aquesta producció, de lo més deliciós que han escrit llurs ben trempades plomes.

Per cert que es va rebre a la Central de Telèfons un *parte* que duia

l'adreça "Quintero Teatro Barcelona"... i al dia següent el varen posar a la famosa llista de "Telefonemas detenidos por no encontrar a sus destinatarios".

Amb lo que els Quintero
un tema tindran
per fer un sainet
d'actualitat gran.

o o o

Al "Eden Concert" triomfa la Conxita Garzon, bonica, salada i tan elegantment abillada que jo no tindria cap inconvenient en despullar-la quantes vegades li vingués de gust. I creguin que li vindria sovint, n'estic segur, perquè li conec el temperament. També hi tenen a la Isabel de Aragón, que ja és una institució en aquella benemèrita casa i a qui els *corridos* volen dedicar un àpat de germanor. Per postres, l'altra nit hi veiem a la Balbina, aquella Balbina esbogerrada de les rumbes epilèptiques que havia estat torrada per un xicot de Sans. Ara la noia ha posat carns i enteniment i sembla que va pel bon camí. Afortunadament, no cal que li aixamplin, que ja el té ben overt, i no és que parli per experiència pròpia, desgraciadament...

Ja no la balla tan magre
com quan era al Paral·lel
això sí, li agrada el magre,
tant com llavors, i un xic més.

o o o

A Novetats, la companyia Alba-Bonafé fa una comèdia que se'n diu "La pluma verde".

Ja sabem quina ploma és aquesta.

No pot pas ésser-ne d'altra
que la que un i altre ratet
per fer contes a LA TUIES
gasta la Laura Brunet

o o o

Per alegrar la temporada de bo-

xeig femení del Gran Teatre Espanyol, han reforçat el programa amb una sessioneta de cine i algunes atraccions, entre les que es conten la simpàtica Conxita Cisneros, la xamosa Florita de Apellaniz, la Paquita Miret, que no té res que veure amb el fabricant de te purgant del mateix nom, i la Julita Ruiz.

Ara ha debutat una senyora que es diu Delhort i és mexicana. Canta balla i fa altres coses, totes boniques, alegres i entretingudes, perquè no hi ha res en el món que resulti tan bé com les coses que fan les senyores, sobretot quan els hi ve de gust.

Ara no es vagin a fer il·lusions, que aquesta cupletista, que es diu Adria de nom, no està per brocs ni per broques i va a lo *positivo* o sigui a guanyar quartos i retirar-se quan pugui.

Puig encara que hagi vingut
de Mèxic en un vapor
no vagin pas a pensar-se
que l'Adria vingui Delhort.

o o o

Dissabte passat, al "Tivoli", es va fer una funció d'homenatge al gran mestre compositor En Tomàs Breton. L'obra escollida fou, com és natural, "La Dolores".

I una nena del dinou
que amb un amic hi va anar
s'estranyava que un favor,
un sol, resultés tan car.

o o o

En unes declaracions fetes per la Pastora Imperio, que com vostès ja saben, torna a ésser a Espanya, afirma la genial artista que no tornarà més a treballar.

Per distreure's, tots aquells
admiradors del seu art
trobaràn com a consol
"Pastora" en qualsevol bar.

o o o

"Adan y Eva en el Paraíso Perdido" ha tingut, com era de suposar, un formidable èxit i el senyor Serano no s'hi veu de content, perquè cada nit el "Ba-ta-clan" s'omple de tal manera que cal fer quia com si anessis a la font.

Hi surten nimfes i faunes
uns arlequins i unes flors,
que són nenes de la casa,
amb música d'en Quirós.

L'AFARTA POBRES

APOLO CONCERT
Marqués del Duero, 57-Tel. 5326 A

50 elegantes artistas 50
30 tanguistas 30

Éxito de las simpáticas rumbistas.
Peuntes: Rosales: A. Ero: Calderón

Templo de la alegría y del buen humor

EDEN CONCERT
Conde Asalto, 12 - Gran Music-hall - Tel. 3332 A

Gran éxito del nuevo vodevil

Salustiano ponle bien

LA BUENA SOMBRA

Cabaret de primer ordre

Ginjol, 3 (Plaza Teatre)

Direcció artística: J. COMPANY

50 tanguistas 60 - 20 cambres 20

Orquesta American Jazz-Band Clottes

Restaurant econòmic a la carta

MAISON MEUBLÉE | Mont d'Or Meublée

(VERDURA)

Carrer de Barbará, 27
Ascensor

(VERDURA)

Porta de Santa Madona, 6
al costat del Teatre Circo Barcelonés

GRAN CONFORT - SALETES DE BANY - Telèfon privat
Ventiladors elèctrics a les dues cases. Habitacions a 5 psetes

"LA MASCOTA"

PRIMERA Y ÚNICA CASA

EN GOMAS HIGIÉNICAS

ES LA MEJOR SURTIDA

MATA LADILLAS EN POLVO PTAS. 0,50 Cda

1. SAN RAMÓN, 1.
BARCELONA

COMPREU CADA DIMECRES:

LA NOVELA FRÍVOLA

Magnífiques ilustracions fotogràfiques

EL CUPIDO

Carrer de Sant Pau, 110
GOMES HIGIÉNIQUES

Gasteu UN RAL i n'estalviareu MIL

MARCA REGISTRADA

No val a budar...!

Passen per LA MUNDIAL abans d'entrar al bany! Aquiriu un salvavidas per no anar a fons! Lavatges per a després del bany. Casa de curació per a que ens puguen. Polvos per matar les cabres de gotes potes.

CABRES!

Si en teniu i voleu que fugin esverades com si veiessin el llop, compreu la Lotión Ladil que la trobareu per DOS PESSETES al

Carrer de l'Unió, n.º 5. Faribol

LAURA BRUNET

EL TALISMAN DEL AMOR

L'èxit més gran de la literatura galant.

TÍTOLS DELS QUADERNS:

- 1.º Para hacerse amar con locura.
- 2.º Placer y Castidad.
- 3.º Aprender a estar rápidamente.
- 4.º Felicidad conyugal.
- 5.º Soledades.
- 6.º Más allá del amor.

Cada quadern és un tema complet, independent dels altres

30 céntims

Compreu-ne un. Els altres ja vos espavillareu de pressa per obtenir-los.

SARNA (RONYA)

En 5 minuts amb el

SULFURETO CABALLERO

Conte de l'Assalt, 86 i centres
especifics. BARCELONA

PURGACIONES

uretritis y toda otra afección de las vías genito-uritarias, así del hombre como de la mujer, se curan pronto y bien con las tan conocidas

Grajeas Rusas Rovisoff

cuyos resultados se notan a las primeras tomas.

Casa Segaló, Rambla de las Flores, 14-Barcelona

CURACION DE LA SIFILIS GIBERT

Tratamiento fácil y discreto con los COMPRIMIDOS DE

Los Comprimidos **GIBERT** no producen irritación intestinal y contienen además una notable proporción de arsénico en estado orgánico en que se conoce su bienhechora influencia en la evolución de la enfermedad.

La impregnación del organismo, a dosis pequeñas administradas cotidianamente, termina por crear en el organismo un medio en que los espiroquetos (microbio de la sífilis) se debilitan y mueren. La salud no está en nada comprometida, y no ocurre la intolerancia que algunas veces se manifiesta después de la inyección a dosis máxima. Hay enfermos que no pueden someterse al tratamiento costoso de la inyección, y a otros les repugna entrar en las clínicas donde todo el mundo sabe tratar las enfermedades sifilíticas. El tratamiento por los Comprimidos de **GIBERT** es sumamente fácil y discreto; la caja puede llevarse en el bolsillo del chaleco, y todo el mundo puede curarse sin ser notada su enfermedad.

Sustituye con ventaja el 606. Numerosos certificados médicos. Preparado por J. Gibert, farmacéutico especialista de 1.ª clase de la Universidad de París. La caja de 50 comprimidos Ptas. 7'50

FARMACIA SARRIAS, Plaza Santa Roca, núm. 9 - FARMACIA TARRES, Carmen, núm. 84

Imp., Redac. i Adm. Rambla de les Flors, 30

—Diu que hi ha una visita que vol entrar, però que no vol donar el nom. Qui deu ésser? En fi, quan la tingui dintre ho sabrem.